Brev från och till medlemmar av familjen Gjörwell växlade åren 1780-1811 Ep...

Gjörwell, Carl Christoffer,

HS Ep. G 12:7

KUNGL. BIBLIOTEKET
National Library of Sweden

BREF. ifrån Fru Brigitta Eleonora Gjörwell til Hr Kongl. Secreter. Jonas Carl Linnerhielm; dat. Stockholm, den 18 Jun. 1792.

Innehåll:

Egen Sjukdom; Sorg öfver Konungens Mord; Glädje öfver sina Barn; Besök hos de i Norrköping; önskadt Möte; trogen Vänskap.

Collectio Gjörwelliana.

Nej tack min lilla Bro Carl! jag är hwarken död eller begrafwen, fast än Du har al orsak i verlden at tro det, genom den långa tystnad och stora försumelse jag begåt, at så länge lämna dit charmanta och vänskapsfulla Bref obesvaradt. Men tyst! bannas ända intet på din lilla vän; jag blir då så modfäld och mister hela mit humeur, som jag nyss börjat litet gran återvinna, efter en långsam, men ännu mera pinsam Sjukdom, där Herr Bonni fåt utöfva alla sina grufveligheter med min fattiga stackars men. Han har applicerat iglar utan och innan, skurit, dragit ut en Tand, och det altsamans; efter hans egen utlåtelse, utaf en diable d'abcès, som hwarken han, än mindre jag, kan begripa huru jag tilvunnit mig. Men lappri i alt detta; det är förbi, utan al känning efter sig. Men, min bästa vän! den Sorg, den förlust, vi alla gemensamt dela, har aldeles sönderslitit mit Hjerta och lämnat et sår, som ingen tid i verlden kan hela. Men lämnom hastigt detta ohyggeliga ämne, som jag ryser och mit hjerta tillika blöder vid at nämna. Ingen ting har så förstört hela mit Sinnes-lugn och så förqväft den glädje, som annars altid varit så rådande i min varelse; och i det stället lämnat en tröghet och o: hågsamhet för alt det som varit roligt, äfven den at få språka med Dig, lilla aldrabästa vän! Nu yppar det sig en liten gnista af hopp, at det kunde låta gjöra sig muntligen, och på stunden återvinner jag en god del af min förra munterhet. Ack! lilla Bror Carl! neka mig icke, om det kan på något sätt låta gjöra sig, at Du möter mig hos lilla Stafva! Om Tisdag sätter jag mig i vagnen och åker dit. Hvad det skal gjöra min Hälsa godt; och hvad det skal gjöra mit Hjerta godt! i synnerhet om jag där träffade en vän, som jag ingen dag lämnat ur mina tankar! Som då lilla tocker Bo Carl! Jag skal få omfamna Dig, få rigtigt visa Dig, at Du i mit hjerta äger et så stort värde, så oföränderlig vänskap, at jag då och då må fritt försuma at skrifva, utan at Du derföre har hjerta at bannas: är det icke så? Ja ja, som

bara,

bara! Lilla Tava och jag skola gjöra alt vårt til at fägna Dig. Glädjen känner jag lyser redan fram ur mit öga af blotta tanken at Du kommer. Jag skal berätta Dig så mycket om min lilla Brite-Louise; men det är sant, jag är litet jalouse på henne: Du håller verkeligen mera af henne än af mig, det har jag nog til min stora harm märkt; och det som är högst förargligt, at den tygga ungen just förtjenar det. Om Du visste hur hon är charmante, hur hon lefver med sin lilla man; sådan lyksalighet det är at se dem! Jag skulle skrifva en Volume, om jag lämnade mit hjerta utrymme at beskrifva deras Sällhet. Jag var härom dagen första gången efter min Sjukdom ute på Haga hos dem, dit de nu nyss utflyttat. Almquist hemtade mig sjelf med sin Bredchaise på förmiddagen; jag var där hela dagen, och han återförde mig om aftonen til Staden igen. Hvad den Gossen är för en ovärderlig Menniska i mina ögon! Han äger et förstånd, en omtanka, en godhet, som vid alla tilfällen visar sig, mot sin Hustru, mot oss, mot alla alla menniskor, at jag icke kan beskrifva huru högt jag älskar och estimerar honom. Den dagen var för mig så lycklig, at jag nästan kunnat glömt at jag var här på jorden, utan snarare i Himmelriket, så förträffligt vackert var där! om det icke varit på et ställe, som alt påminte mig en Kung, som jag adorerat och hvars mistning aldrig ersättes. Men så äro våra nöjen oftast blandade med bitterhet. — Jag var några dagar der efter på Djurgården i sällskap med Secter Björkegren och Gjörwell; jag stod en lång stund vid samma ställe, där Du, min lilla söta Bo Carl, tog utaf den sidsta vuen bakom Borgenstiernas fram åt Debeches ägor i sällskap med lilla Louise och mig: och en tår tilrade ur mit öga: Du var icke mera hos mig! Man skal då vänja sig at alt förlora här i verlden; när skal man nå en Sällhet, som blir varaktig? En god vän har nyss tagit afsked af mig, och Gud vet om vi någon, sin råkas mera. Det är Noringen, som nu på nytt reser härifrån, sedan han passerat hela vintern här i Stockholm och nästan dagligen fägnat mig med sit besök. Nu är jag åter infallen i mina mjältsjuka betraktelser, märker jag; alt sådant skal skakas bort, hoppas jag; bara jag kommer mig at åka. Nu är jag glad igen. Lilla Calle har nyss varit hos mig, och förtrot mig en stor Sällhet för mit Hjerta: han får behålla sin Lön vid Haga, och tillika har man gifvit honom en annan syssla på Stat, at han kan vara såsom ungkarl rikligt försörjd. Ovissheten om hans framtid har mycket oroat och bekymrat mig; men nu, Gud ske lof, är alt

bra

bra, och jag äger tillika den stora fägnaden, at se honom af alla älskad och afhållen. Det är visst, at ingen Mor kan vara lyckligare med sina Barn än jag; ack! ja, jag är det i alt. Man, Barn, Vänner, alla hålla de af mig, och visa mig tusentals Godheter — jag bör då vara nöjd och lycksalig. — Kom då bara til lilla Stava, i sällskap med din lilla söta Fru; då skal jag visst vara det; det skal blifva en ny fägnad för mig, at gjöra hennes bekantskap och knyta med henne et vänskaps-band, lika heligt, lika varagtigt, som det som bundit vår vänskap. imedlertid om famnar jag Er båda, mina ömma vänner, med den tanka, at jag snart får personligen trycka Er til mit Hjerta, samt försäkra, at in i döden är ingen mera tilgifven än lilla B. N.

Förlåt mit slurf. Louise, Almquist, lilla Lalle och Gjörwell be alla med en mun om sin ömma hälsning: de äro nu hos mig.